

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop het regionale politiekorps Utrecht zijn klacht heeft behandeld.

Verzoeker klaagt er in het bijzonder over dat:

- hij niet de gelegenheid heeft gekregen om te reageren op de verklaring van een met naam genoemde ambtenaar;
- hij geen uitnodiging heeft ontvangen voor de hoorzitting op 30 augustus 2006;
- de korpsbeheerder pas op 21 september 2006 heeft beslist op zijn klacht van 9 december 2003.

Beoordeling

I. Algemeen

1. Verzoeker werd op 19 juli 2003 als verdachte van (een poging tot) vrijheidsbeneming en (een poging tot) aanranding aangehouden en werd vervolgens in verzekering gesteld. Op dat moment zat verzoeker in een begeleidingstraject van een instelling voor geestelijke gezondheidszorg.
2. Op 12 september 2003 diende het Klachtenbureau Justitie Optreden Utrecht namens verzoeker een klacht in bij het regionale politiekorps Utrecht over het feit dat hij op 19 juli 2003 als verdachte werd aangehouden.
3. Een districtschef van het regionale politiekorps Utrecht verzond verzoeker op 7 oktober 2003 een brief op zijn postadres. In deze brief schreef hij verzoeker dat de behandeling van zijn klacht d.d. 12 september 2003 werd opgeschort. Er was toen immers nog een strafrechtelijke procedure gaande waarin de gedraging waartegen verzoeker zijn klacht richtte, werd getoetst. De districtschef berichtte verzoeker ook dat de behandeling van zijn klacht kon worden voortgezet op het moment dat de opsporing en de vervolging naar aanleiding van de poging tot vrijheidsberoving en de poging tot aanranding waren beëindigd.
4. Verzoeker werd naar aanleiding van het gebeuren op 19 juli 2003 gedagvaard om op 15 juli 2004 voor de politierechter in Utrecht te verschijnen. De politierechter veroordeelde verzoeker.
5. Op 3 december 2003 kwam verzoeker in aanraking met ambtenaren van het regionale politiekorps Utrecht.

6. Op 9 december 2003 diende verzoeker een klacht in bij het regionale politiekorps Utrecht. Verzoeker klaagde op 9 december 2003 over de wijze waarop hij op 3 december 2003 door ambtenaren van het politiekorps was bejegend. Verzoeker voelde zich gediscrimineerd.

7. Op 4 maart 2004 deed verzoeker aangifte van bedreiging. Op 5 mei 2004 werd verzoeker schriftelijk op de hoogte gebracht van de beslissing van de officier van justitie om geen verdere vervolging in te stellen naar aanleiding van de aangifte.

8. Op 21 maart 2005 diende advocaat A. namens verzoeker wederom een klacht in bij het regionale politiekorps Utrecht. Advocaat A. klaagde er onder meer over dat het politiekorps nog niet had gereageerd op de klacht van 12 september 2003 en die van 9 december 2003. Namens verzoeker werd op 21 maart 2005 ook geklaagd over de omstandigheid dat hij naar aanleiding van zijn aangifte van bedreiging van 4 maart 2004 niets meer had vernomen.

9. Op 7 juni 2005 vond een bemiddelingsgesprek plaats tussen verzoeker, zijn begeleidster, zijn advocaat A. en de klachtbehandelaar van het politiekorps. Van dit bemiddelingsgesprek is een verslag opgemaakt welk verslag onder meer het volgende inhield.

Tijdens dat gesprek kwam naar voren dat bij verzoeker door zijn aanhouding in 2003 problemen zijn ontstaan. Aan verzoeker werden excuses aangeboden voor het feit dat zijn klacht van 9 december 2003 onvindbaar was voor zover de klacht door het korps was ontvangen. Tot slot staat in het verslag weergegeven dat verzoeker aan het einde van het gesprek tevreden was en geen behoefte had aan een verdere behandeling van zijn klacht.

10. Een districtschef van het regionale politiekorps Utrecht deed de klacht d.d. 21 maart 2005 bij brief van 7 juni 2005 af en schreef advocaat A. onder meer het volgende.

Tijdens het bemiddelingsgesprek kwam naar voren dat de aanhouding en insluiting van verzoeker in 2003 en de vervolging die daarop volgde, bij verzoeker tot onvrede had geleid. Verder hadden de aanhouding en vervolging geleid tot het stoppen van het begeleidingstraject door de instelling voor geestelijke gezondheidszorg. Dat het politieoptreden mede had bijgedragen tot het ongenoegen van verzoeker, betreurde de districtschef. De districtschef wees verzoeker op de mogelijkheid om zich binnen veertien dagen te richten tot de korpsbeheerder als hij bij nader inzien prijs stelde op verdere behandeling van zijn klacht.

11. De Nationale ombudsman ontving vervolgens op 17 oktober 2005 een brief van verzoeker. Hieruit leidde de Nationale ombudsman af dat het politiekorps niet naar tevredenheid van verzoeker aan diens klacht tegemoet was gekomen.

12. Bij brief van 13 januari 2006 stuurde de Nationale ombudsman de klacht daarom door naar het regionale politiekorps met het verzoek tot verdere behandeling overeenkomstig de Algemene wet bestuursrecht en hoofdstuk X van de Politiewet 1993.

13. Op 30 augustus 2006 vond naar aanleiding van de klacht die de Nationale ombudsman op 13 januari 2006 aan het politiekorps Utrecht had doorgestuurd, een hoorzitting plaats van de klachtencommissie van dat politiekorps. Verzoeker was in tegenstelling tot de politieambtenaar die hem in 2003 als verdachte hoorde, niet aanwezig.

14. De klachtencommissie onderscheidde drie klachtpunten.

Ten eerste dat het politiekorps niet had gereageerd op de klacht uit 2003 over de bejegening van verzoeker tijdens zijn verhoor omstreeks 19 juli 2003. Ten tweede dat het politiekorps niet zou hebben gereageerd op een klacht die was ingediend in 2004. Tot slot dat verzoeker geen bericht zou hebben ontvangen naar aanleiding van zijn aangifte op 4 maart 2004.

15. De klachtencommissie bracht op 14 september 2006 haar advies aan de korpsbeheerder uit. De korpsbeheerder werd geadviseerd om de klacht dat het politiekorps niet zou hebben gereageerd op de klacht uit 2003, niet gegrond te verklaren. De klachtencommissie overwoog hierbij dat de districtschef de klacht toentertijd niet ontvankelijk had verklaard vanwege het feit dat toen nog sprake was van een lopende strafrechtelijke procedure.

Wat betreft de klacht dat het politiekorps niet zou hebben gereageerd op een niet nader gespecificeerde klacht uit 2004, onthield de klachtencommissie zich van een oordeel. De klachtencommissie gaf hier aan dat de districtschef aan verzoeker excuses had aangeboden voor het feit dat de reactie op de niet nader gespecificeerde klacht uit 2004 vermist was geraakt. De klachtencommissie onderschreef deze excuses.

Ten aanzien van de klacht dat verzoeker geen bericht zou hebben ontvangen naar aanleiding van zijn aangifte op 4 maart 2004, adviseerde de klachtencommissie de korpsbeheerder om de klacht niet gegrond te verklaren. De klachtencommissie overwoog in haar advies dat aan verzoeker een brief was gestuurd met het bericht dat de zaak was geseponeerd. De klachtencommissie ging er vanuit dat deze brief waarin de sepotbeslissing aan verzoeker werd meegedeeld, op normale wijze was gepost. De klachtencommissie nam aan dat verzoeker de brief had ontvangen.

16. Op 21 september 2006 schreef de plaatsvervangend korpschef namens de korpsbeheerder aan advocaat A. dat zij had besloten het advies van de klachtencommissie te volgen.

II. Ten aanzien van de verklaring van de politieambtenaar

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt bij de Nationale ombudsman over de wijze waarop het regionale politiekorps Utrecht zijn klacht heeft behandeld. Verzoeker klaagt in de eerste plaats erover dat hij niet de gelegenheid heeft gekregen om te reageren op de verklaring van een met naam genoemde ambtenaar, terwijl deze inhoudelijk heeft gereageerd op de klacht dat hij verzoeker in 2003 tijdens zijn verhoor onheus had bejegend.

2. In reactie op de klacht deelde de korpsbeheerder mee dat zij de klacht gedeeltelijk gegrond acht. De klachtbehandelaar van het regionale politiekorps Utrecht heeft destijds besloten geen wederhoor toe te passen, omdat de politieambtenaar zich het verhoor van verzoeker niet meer inhoudelijk kon herinneren. Er kwam met betrekking tot de klacht uit 2003 dan ook geen nieuwe informatie naar voren. De verklaring was dus niet relevant. Voorts geeft de korpsbeheerder aan dat de verklaring van de politieambtenaar en die van verzoeker haaks op elkaar stonden. De korpsbeheerder geeft echter aan dat het volgens haar beter was geweest om in dit geval wel hoor en wederhoor toe te passen.

3. De verklaring die de politieambtenaar tijdens de hoorzitting van de klachtencommissie heeft afgelegd, houdt kort weergegeven het volgende in.

Hij kan zich niet alles van het verhoor in 2003 herinneren. Hij weet echter wel zeker dat hij verzoeker niet heeft beledigd en geen druk op hem heeft uitgeoefend. De aangeefster had verzoeker als verdachte positief herkend, hetgeen maakte dat de verklaring van verzoeker als verdachte minder belangrijk werd voor de bewijsvoering. Om die reden zat er geen druk op het verhoor. Het verhoor verliep rustig.

Beoordeling

4. Het vereiste van hoor en wederhoor houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van een handeling of beslissing betrokkenen die daarbij een belang hebben in staat stellen te worden gehoord en de mogelijkheid bieden om te kunnen reageren op de door andere betrokkenen verstrekte informatie.

5. Dit vereiste is tevens neergelegd in artikel 9:10 van de Algemene wet bestuursrecht (zie Achtergrond onder 1.). De Nationale ombudsman heeft reeds in eerdere rapporten uitgesproken dat betrokkenen in de gelegenheid moeten worden gesteld op elkaars standpunten te reageren. Slechts wanneer de reactie van de politieambtenaar geheel aansluit bij de klacht en de daarop gegeven toelichting, is het niet noodzakelijk deze reactie aan de klager voor te leggen (zie Achtergrond onder 2. en 3.).

6. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van oordeel dat het politiekorps niet juist heeft gehandeld door de verklaring van de politieambtenaar niet aan verzoeker voor te leggen en hem zodoende de gelegenheid te onthouden op deze verklaring te

reageren. De verklaring van de politieambtenaar sloot immers niet geheel aan bij de klacht. Door de verklaring niet aan verzoeker voor te leggen, heeft het regionale politiekorps Utrecht in strijd gehandeld met het vereiste van hoor en wederhoor.

De gedraging is niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van de uitnodiging voor het bijwonen van de hoorzitting

Bevindingen

1. Voorts klaagt verzoeker erover dat hij geen uitnodiging heeft ontvangen voor de hoorzitting op 30 augustus 2006 van de klachtencommissie van het regionale politiekorps Utrecht.

2. In reactie op de klacht deelt de korpsbeheerder mee dat zij de klacht niet gegrond acht. De korpsbeheerder voert het volgende aan.

Verzoeker werd in deze zaak vertegenwoordigd door advocaat A. in Utrecht. Om die reden is verzoeker niet persoonlijk uitgenodigd, maar is de uitnodiging voor de hoorzitting naar advocaat A. gestuurd en wel aangetekend.

Op de kopie van de uitnodigingsbrief staat als aanmaakdatum 30 augustus 2006, terwijl de zitting ook op 30 augustus 2006 zou plaatsvinden. Bij Post&Archief Utrecht staat echter geregistreerd dat er drie aangetekende brieven zijn verzonden naar het advocatenkantoor van A. en wel op 11, 14 en 18 augustus 2006. De korpsbeheerder neemt aan dat de toenmalige advocaat van verzoeker op één van die drie data is geïnformeerd over de zittingsdatum van de klachtencommissie.

In de uitnodigingsbrief is verzocht om binnen veertien dagen na dagtekening van de uitnodigingsbrief schriftelijk of per e-mail de aanwezigheid op de hoorzitting te bevestigen. Indien niet binnen de gestelde termijn zou worden gereageerd, werd er vanuit gegaan dat er geen prijs werd gesteld om gehoord te worden.

De toenmalige secretaris van de klachtencommissie heeft naar aanleiding van de uitnodigingsbrief niets vernomen. Omdat de brief aangetekend was verzonden en niet was geretourneerd, is er vanuit gegaan dat verzoeker geen prijs op stelde om te worden gehoord.

Uit het advies van de klachtencommissie d.d. 14 september 2006 is gebleken dat verzoeker niet ter zitting is verschenen. Het advies is in september 2006 naar advocaat A. gestuurd.

3. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder, heeft de gemachtigde namens verzoeker opgemerkt dat er beslist een communicatiestoornis kan worden gesignaleerd

tussen de toenmalige advocaat A. en verzoeker. Het regionale politiekorps Utrecht valt, aldus de gemachtigde, bij nader inzien geen verwijt te maken. Volgens hem blijft het echter een feit dat een hoorzitting heeft plaatsgevonden zonder de aanwezigheid of vertegenwoordiging van verzoeker. De gemachtigde stelt zich daarom op het standpunt dat de hoorzitting geen doorgang had moeten vinden.

Beoordeling

4. De Nationale ombudsman overweegt het volgende. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit vereiste brengt onder meer met zich mee dat burgers tijdig worden geïnformeerd over de datum en het tijdstip van een hoorzitting voor de behandeling van hun klacht, zodat zij voorbereid kunnen zijn voor het geven van een mondelinge toelichting.

5. De Nationale ombudsman acht het voldoende aannemelijk dat het regionale politiekorps de toenmalige advocaat op de hoogte heeft gebracht van de datum en het tijdstip van de hoorzitting. De korpsbeheerder stelt dat de uitnodigingsbrief aangetekend is verzonden en niet is geretourneerd. Of de uitnodiging verzoeker heeft bereikt, is niet komen vast te staan. De gemachtigde heeft niet tegengesproken dat tussen verzoeker en zijn toenmalige advocaat sprake was van een communicatiestoornis.

De vraag is vervolgens of van de politie bij de toenmalige advocaat navraag had moeten doen waarom verzoeker niets van zich had laten weten. Nu de uitnodigingsbrief aangetekend is verzonden, antwoordt de Nationale ombudsman deze vraag ontkennend.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie op dit punt heeft gedaan wat van haar mocht worden verwacht.

De vraag of de uitnodiging tijdig was, dient vervolgens te worden beantwoord. Uitgaande van de datum waarop de laatste van de drie aangetekende brieven naar het advocatenkantoor van A. is verzonden, te weten 18 augustus 2006, heeft het korps verzoeker twaalf dagen voorafgaand aan de hoorzitting uitgenodigd. De Nationale ombudsman acht de termijn van twaalf dagen niet dusdanig kort dan kan worden gezegd dat het politiekorps in strijd heeft gehandeld met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

IV. Ten aanzien van de duur van de klachtbehandeling

Bevindingen

1. Tot slot klaagt verzoeker erover dat de korpsbeheerder pas op 21 september 2006 heeft beslist op zijn klacht van 9 december 2003.

2. De korpsbeheerder acht de klacht gegrond.

Advocaat A. heeft namens verzoeker op 21 maart 2005 een klacht ingediend bij het regionale politiekorps Utrecht. Namens verzoeker klaagde A. er toen over dat het politiekorps nog niet had gereageerd op zijn klacht van 9 december 2003. De klacht van 21 maart 2005 is na gesprekken met verzoeker en zijn advocaat in juni 2005 afgedaan middels een afdoeningbrief van de districtschef. Aangenomen werd dat de klacht door het regionale politiekorps Utrecht naar verzoeker zijn tevredenheid was behandeld. Echter, op 17 oktober 2005 heeft verzoeker via de Nationale ombudsman de klacht wederom ingediend. Deze klacht is vervolgens op 20 maart 2006 ter behandeling naar de klachtencommissie verzonden. Op 14 september 2006 heeft de klachtcommissie advies uitgebracht. De korpschef heeft namens de korpsbeheerder vervolgens op 21 september 2006 op de klacht beslist.

3. In het verslag van het bemiddelingsgesprek van 7 juni 2005 staat weergegeven dat verzoeker tevreden was met de informele klachtafdoening. In de afdoeningbrief van 7 juni 2005 wordt verzoeker gewezen op een termijn van veertien dagen na dagtekening van de brief waarbinnen verzoeker zich kon richten tot de korpsbeheerder als hij bij nader inzien prijs stelde op verdere behandeling van zijn klacht.

Vaststaat dat verzoeker zich op 17 oktober 2005 tot de Nationale ombudsman heeft gewend met dezelfde klacht als de klacht die ten grondslag lag aan de afdoeningbrief van de districtschef d.d. 7 juni 2005.

Beoordeling

4. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden.

5. De Nationale ombudsman is het met de korpsbeheerder eens dat de behandeling van de klacht te lang heeft geduurd. Het vereiste van voortvarendheid houdt immers in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Artikel 66 van de Politiewet 1993 (zie Achtergrond, onder 4.) geeft voor de interne klachtbehandeling aan wat onder voldoende snelheid wordt verstaan. Ingevolge dat artikel handelt de korpsbeheerder de klacht af binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift. Wanneer advies gevraagd wordt aan een klachtadviescommissie, is de maximale behandelingstermijn veertien weken. In beide gevallen kan de termijn met vier weken worden verlengd.

6. Een volgende vraag is of de gehele periode tussen de datum van indiening van de klacht en de datum van de beslissing op de klacht aan de politie moet worden toegerekend.

7. De Nationale ombudsman overweegt hierover het volgende.

In de afdoeningbrief van 7 juni 2005 wordt verzoeker gewezen op een termijn van veertien dagen na dagtekening van de brief waarbinnen verzoeker zich kon richten tot de korpsbeheerder als hij bij nader inzien prijs stelde op verdere behandeling van zijn klacht.

In dit geval heeft verzoeker na de informele klachtafdoening op 7 juni 2005 zich tot de Nationale ombudsman gewend en wel op 17 oktober 2005. De Nationale ombudsman stuurde de klacht vervolgens op 13 januari 2006 door naar de korpsbeheerder met het verzoek deze verder te behandelen. Het tijdsverloop tussen 21 juni 2005 en 13 januari 2006 dient derhalve te worden toegerekend aan verzoeker en niet aan de korpsbeheerder.

8. De Nationale ombudsman gaat er daarom vanuit dat de totale duur van de interne klachtbehandeling een termijn belooft tussen

- 9 december 2003, namelijk de datum van indiening van de klacht, tot en met
- 21 juni 2005, de uiterlijke datum waarop verzoeker zich tot de korpsbeheerder kon wenden, en van
- 13 januari 2006, de datum waarop de Nationale ombudsman de klacht heeft doorgestuurd, tot en met
- 21 september 2006, de datum waarop het regionale politiekorps uiteindelijk op de klacht heeft beslist.

Deze totale duur overschrijdt ruimschoots de maximale behandelingstermijn. De Nationale ombudsman is daarom van oordeel dat het regionale politiekorps Utrecht in strijd heeft gehandeld met het vereiste van voortvarendheid.

De gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van regionale politiekorps Utrecht is

gegrond ten aanzien van:

- het niet laten reageren op de verklaring van de politieambtenaar, wegens strijd met het vereiste van hoor en wederhoor;

- de duur van de klachtbehandeling, wegens strijd met het vereiste van voortvarendheid.

niet gegrond

- ten aanzien van de uitnodiging voor de hoorzitting.

Onderzoek

Op 22 december 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer M. te Zeist, ingediend door de heer mr. E. Olof te Zeist, met een klacht over een gedraging van regionale politiekorps Utrecht.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

1. Verzoekschrift van 19 december 2006.
2. Het intern klachtdossier van het regionale politiekorps Utrecht.
3. Standpunt van de korpsbeheerder van 4 april 2007.
4. Brief namens verzoeker van de heer mr. E. Olof van 11 juni 2007.
5. Brief van de korpsbeheerder van 10 juli 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Algemene wet bestuursrecht

1.1. Artikel 9:2

"Het bestuursorgaan draagt zorg voor een behoorlijke behandeling van mondelinge en schriftelijke klachten over zijn gedragingen en over gedragingen van bestuursorganen die onder zijn verantwoordelijkheid werkzaam zijn."

1.2. Artikel 9:5

"Zodra het bestuursorgaan naar tevredenheid van de klager aan diens klacht tegemoet is gekomen, vervalt de verplichting tot het verder toepassen van dit hoofdstuk."

1.3. Artikel 9:10

"1. Het bestuursorgaan stelt de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, in de gelegenheid te worden gehoord.

2. Van het horen van de klager kan worden afgezien indien de klacht kennelijk ongegrond is dan wel indien de klager heeft verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord.

3. Van het horen wordt een verslag gemaakt."

1.4. Artikel 9:12

"1. Het bestuursorgaan stelt de klager schriftelijk en gemotiveerd in kennis van de bevindingen van het onderzoek naar de klacht, zijn oordeel daarover alsmede van de eventuele conclusies die het daaraan verbindt.

2. Bij de kennisgeving wordt vermeld bij welke ombudsman en binnen welke termijn de klager vervolgens een verzoekschrift kan indienen."

2. Rapport van de Nationale ombudsman van 13 februari 2004, nummer 2004/51

"VIII. Ten overvloede 1. Ten overvloede wordt nog het volgende overwogen. Uit een oogpunt van zorgvuldigheid dient de behandeling van een klacht aan een aantal voorwaarden te voldoen. Zo moet het beginsel van hoor en wederhoor worden toegepast. Dit beginsel houdt in dat elk van de bij de klacht betrokken partijen de gelegenheid krijgt zijn standpunt naar voren te brengen, en dat vervolgens elke partij de mogelijkheid wordt geboden om te reageren op hetgeen de andere partij over de klacht naar voren heeft gebracht. De verplichting om de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft in de gelegenheid te stellen om te worden gehoord is opgenomen in artikel 9:10 van

de Algemene wet bestuursrecht (...). Hoewel het beginsel van wederhoor niet uitdrukkelijk in genoemde wetsbepaling is neergelegd, is het de bedoeling van de wetgever geweest dat de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft in de gelegenheid worden gesteld om op elkaars verklaringen te reageren (...). Slechts wanneer de reactie van degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft geheel aansluit bij de klacht en de daarop gegeven toelichting, is het niet noodzakelijk deze reactie aan de klager voor te leggen."

3. Rapport van de Nationale ombudsman van 22 juli 2005, nummer 2005/211

"12. Het vereiste van hoor en wederhoor houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van een handeling of beslissing betrokkenen in staat stellen te worden gehoord. In overeenstemming met dit vereiste stelt het bestuursorgaan op grond van artikel 9:10 Algemene wet bestuursrecht (...) de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft in het kader van een klachtprocedure in de gelegenheid te worden gehoord.

13. De hoorplicht vormt een essentieel onderdeel van de schriftelijke klachtprocedure en is om meerdere redenen van belang. Zo moet de klager de gelegenheid worden geboden zijn mening mondeling naar voren te brengen en kan het horen er ook toe dienen om nadere informatie ter beschikking te krijgen. Daarnaast bestaat door het horen van beide partijen de gelegenheid naar een oplossing te zoeken voor de problemen die ten grondslag liggen aan de klacht en kan door uitwisseling van informatie en wederzijdse inzichten het vertrouwen van de klager in het bestuur worden hersteld.

14. Blijkens de Memorie van Toelichting heeft de wetgever (...) er van afgezien de gang van zaken tijdens het horen uitvoerig vast te leggen. Wel is vastgelegd dat slechts in een beperkt aantal gevallen van het horen van de klager kan worden afgezien.

15. (...) Daarnaast is de waarheidsvinding er bij gebaat om de klager en diegene(-n) op wiens gedraging(-en) de klacht betrekking heeft in de gelegenheid te stellen op elkaars standpunten te kunnen reageren.

16. Blijkens de Memorie van Toelichting is het aan het bestuursorgaan overgelaten om te beoordelen of het gewenst is de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft in elkaars aanwezigheid te laten horen. Het los van elkaar horen is uitdrukkelijk niet uitgesloten, mits wordt voldaan aan het vereiste dat betrokkenen in de gelegenheid worden gesteld op elkaars standpunten te reageren. Aan de verplichting tot wederhoor kan bijvoorbeeld invulling gegeven worden door de klager op de hoorzitting te informeren over de reactie van degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft en hem daarbij in de gelegenheid te stellen daarop te reageren."

4. Artikel 66 (geldend op 13 januari 2006) Politiewet 1993

"In afwijking van artikel 9:11, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht wordt de klacht afgehandeld binnen tien weken of, indien een commissie als bedoeld in artikel 61, tweede lid, onder a, is belast met de behandeling van en advisering over de klacht, binnen veertien weken na de ontvangst van het klaagschrift."